

Auroville

ett experimentsamhälle

The Auroville Charter

1. Auroville belongs to nobody in particular. Auroville belongs to humanity as a whole. But to live in Auroville, one must be the willing servitor of the Divine Consciousness.
2. Auroville will be the place of an unending education, of constant progress, and a youth that never ages.
3. Auroville wants to be the bridge between the past and the future. Taking advantage of all discoveries from without and from within, Auroville will boldly spring towards future realisations.
4. Auroville will be a site of material and spiritual researches for a living embodiment of an actual Human Unity.

Bibbi Forsman
Kulturverkstan i maj 2002
bibbi.forsman@kulturverkstan.net

SUMMARY IN ENGLISH

On the map of Southern India, by the name of Auroville, it says: International Utopian City. I went there to find out what a more ordinary culture project can learn from a community that uses itself as a laboratory for experiments and learning. Five years ago I first visited Auroville, this time I wanted to look at it through my new culture project management eyes.

I did not find a work placement during my stay, but was welcomed to take part in all activities that were useful and came in my way. *Come here, meet people and let the magic unfold*, was the advise on the Auroville web page, and that is the method I used to learn about the community.

In 34 years the community has grown from a few persons living on eroded land, to a functioning community within a tropical forest. About 1500 people live here, many of them have moved from far away places to find a place where they can express themselves. The Indian philosopher Sri Aurobindo's ideas of *integral yoga*, spiritual development through work in the material, and for the good of all, forms the base. Mirra Alfassa, The Mother, was the person to follow through the vision of creating a place where people should come from the whole world to learn from each other.

A utopian project has its risks, be it here in India or at home. The important thing is not to suppress conflicts and disagreements, but to use them to enrich creative discussions in the project. Auroville claims to be a place where diversity can flourish. At the same time diversity creates difficulties, when many cultures and languages work for a common goal.

Auroville is not a place where you can hide from the world, but quite the opposite. Globalization and its effects are discussed daily. Ecologically sustainable living is worked and experimented with in many projects, that create models. Located in the Third World, Auroville also has knowledge about injustices of the world.

People come here with the intent to build something together, and at the same time be free to express to themselves. They live and engage 24 hours a day in their project, a complex web of communities, business units, cultures and activities, that also needs municipal management. Spiritual values are shared, but Auroville is not a religious community. Everybody is supposed to take responsibility for their own personal and spiritual development, and do so with a variety of practices.

India is a spiritual cradle in the world. *Divine consciousness* can be interpreted in terms of human togetherness, respect for the environment and will to do good. This is something we don't talk much about at home, where spirituality often is seen as either religious oppression or New Age mumbojumbo. In my view we are more spiritual than we think we are, when we communicate and create in collective culture projects, and share ideas, intellectually and morally.

A big part of this report consists of notes from my diary, from mid February 2002 and five weeks on. The diary reflects life and organization, and many of the problems they need to solve within their organization. They urgently need to find a sustainable way to make decisions, that allows both diversity and action. Discussions are going on, and Auroville takes help from professionals outside.

Development happens simultaneously in different places of the world, and we need to learn and share. To be open to new ideas and at the same time keep the core of ideals, will be a challenge for Auroville as for all other culture projects.

In spite of all problems, openly discussed in Auroville, idealistic culture projects have a lot to learn and be inspired from. To practice patience, presence and to remind each other about the shared vision are some things to learn from. To care about space you share and create ceremonies, are others, as is the will to experiment and learn.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

INLEDNING	4
♥♦✱🌱 Utopier och kulturprojekt	5
♥♦✱🌱 Andliga projekt?	5
I Auroville	6
🌱 20 februari 2002, Framme	6
♥ 21 februari, Mother´s birthday	7
♦ 22 februari Organisation	7
✱ 23 februari, Ingen plats att fly världen	8
🌱 24 februari, Tvättid	8
✱ 25 februari, International zone	9
✱ 26 februari, På EU-konferens i Indien	9
♥ 27 februari, Asia-Urbs, dag 2	10
♥♦✱🌱 28 februari, Aurovilles 34-årsdag	10
♥♦✱🌱 1 mars, Saker i Indien som inte finns hemma	11
♥ 2 mars, Genius Brothers	11
♦🌱 3 mars, Problem i utopin	11
🌱 4 mars Indigo och företagande i Auroville	12
♥♦ 5 mars, Klassfrågor	12
🌱 6 mars, The Auroville Tour	13
🌱 7 mars, Jordbruk	14
♥♦ 8 mars, Adventure	14
♥✱ 9 mars, Dockmakare	15
♥ 10 mars, Obekväma åsikter	15
✱ 11 mars, Biblioteket	15
♥ 13 mars, Tempelspel	16
✱ 14 mars, Keramiker	16
♦ 15 mars, Hus av jord och lera	17
♦ 16 mars, Organisation i baklås	17
✱ 17 mars, Vatten	17
✱ 18 mars, Siddharta	18
♥ 20 mars, Earth Day	18
♦🌱 21 mars, Connections	19
♥✱ 22 mars, Konsten	20
♥ 23 mars Tacka för maten	20
♥♦✱🌱 25 mars Sista dan i AV	20
Hur organiserar man en utopi?	21
♥♦✱🌱 Sri Aurobindo och The Mother	21
♥♦✱🌱 Organisationen	21
♥♦✱🌱 Ekonomi	22
♥♦✱🌱 Betydelsen för regionen	23
✱ AV International	23
Hemma igen	23
♥♦✱🌱 Möte med en organisationsutvecklare	23
♥♦✱🌱 Vad vi skulle kunna låna	25
♥♦✱🌱 Metoden, funkade den?	25
♥♦✱🌱 Källor och inspiration	26

Inledning

Samma dag jag beställer min flygbiljett hotar Pakistan och Indien varandra med kärnvapen, igen. Jag tänker att det får gå ändå, Auroville ligger långt från gränsen. På min karta över Indien står intill Aurovilles namn: International Utopian City. Jag åkte dit för att se vad ett vanligt litet kulturprojekt kan lära av ett experimentsamhälle på Indiens sydöstkust. För precis fem år sen förde en god vän mej dit, men då hade jag ingen aning om vad det var för plats jag skulle komma till; nu ville jag återvända och betrakta Auroville med mina nya kulturprojektledarögon. Vad är det som får människor att flytta långt, långt hemifrån för att skapa en plats att uttrycka sej på?

Ungefär 1500 människor bor i Auroville, ett laboratorium för utveckling av mänsklig enighet. En tredjedel av invånarna är indier, resten kommer från över trettio av världens nationer.

De bor, spridda över en cirkelformad yta på 25 kvadratkilometer, i åttio små och stora bosättningar mellan en-familjs till femtio personers storlek. Auroville äger än så länge ca 10 kvadratkilometer av marken, resten är tamilska byar, cashewodlingar och betesmark, intill en expanderande stad, Pondicherry.

Samhället grundades 1968, bland annat med stöd av FN och Indiska regeringen, utifrån den indiske filosofen Sri Aurobindos idéer om *integral yoga*; andlig utveckling genom att verka i den materiella världen för det gemensammas bästa. Auroville-borna är inte bundna till någon religiös utövning. Mirra Alfassa, The Mother, var grundaren, eller projektledaren om du vill, av samhället dit människor från hela världen ska komma och lära av varandra. Auroville, AV, har stort utrymme för alternativ livsstil och individuella livsval.

AV:s hemsida, omfattar alla aspekter man kan tänka sej av livet där. En nätsökning ger 12.000 träffar. Innan jag åkte hade jag redan huvudet fullt av frågor. Det är ingen lättläst organisation, den innehåller många små och stora projekt. Den är en individuell såväl som indisk som internationell angelägenhet, på samma gång. Jag försöker fokusera på det som har med organisationen att göra, och hur folk lever och tänker i Auroville, inte på allt som görs; det är ofattbart mycket.

Innan jag åkte försökte jag få en praktikplats inom någon del av AV:s organisation under februari-mars. Det lyckades av olika skäl inte, jag tog till den alternativplan som föreslås på AV Student Service hemsida:

—Kom hit, se dej omkring, träffa människorna och
"let the magic unfold".

Läsordningar:

Jag har mycket att berätta, kanske mer än vad du har tid att läsa och mer än vad som ryms.

Därför är texten indelad in i fyra kortare läsordningar (med inspiration av Julio Cortázers *Hoppa hage*, där läsaren kan skapa egna läsordningar och på så sätt själv forma berättelsen).

Läsordningarna här har varsitt tema och varje tema har en symbol att följa:

Tillsammans

om gemensamheter

Organisation

om struktur och organisation

Nätverk

om sammanhang Auroville finns i

Ekonomi och arbete

om pengar och jobb

I början och slutet av rapporten är läsningen gemensam för alla fyra teman, annars delar ibland flera teman på samma text, ibland är de ensamma om den.

I inledningen ges en kort bakgrund till Auroville, ibland kallat AV, och vad jag uppfattar som likheter och olikheter med andra kulturprojekt här hemma. Sedan följer dagboksanteckningar från Auroville, som speglar de teman du kan följa, och så ett avsnitt

om organisationen. Avslutningsvis tankar om Auroville, och vad vi skulle kunna ta med oss därifrån.

♥ ❖ ✨ 🌱 Utopier och kulturprojekt

Utopin är inte med nödvändighet god, det visar historien exempel på. Men den rymmer viljan att förändra och tron på att det är möjligt, skaparglädje och handfast byggande. Auroville är en utopi, ett konkret förslag till en möjlig väg ut ur samtidens problemfyllda situation. Små kulturprojekt i Sverige kan också vara utopiska, om än i mindre skala, och de delar med Auroville utopins alla risker.

I utopin finns risken inbyggd, att man för att skydda sin dröm undertrycker mångfald och berikande konflikter, och inte låter motstridiga röster höras. Jag upplever Auroville som fyllt av människor som är allför observanta och självständiga för att det skulle kunna ske i någon större omfattning, även om här också finns människor som anser sej ha tolkningsföreträde till vad grundaren egentligen menade.

Det kitt som förenar människorna, och som lockar gäster och besökare till Auroville är viljan att bidra till bygga något gemensamt, samtidigt som man får en plats att uttrycka sej själv på. Mångfalden är viktig i Auroville. Jag träffar många olika människor, med olika klädstilar, färdigheter, kunskaper, matvanor, attityder, religioner och intressen. Jag har träffat sura och glada, alla har känts äkta.

När mångfald är ett nyckelord är medvetenheten om kulturskillnader större, liksom vetenskapen om att ens uppfattningar inte delas av alla. Mångfald är en säkerhet mot envælde, det finns alltid många uppfattningar. "It's only human" hör jag ofta i samtal om svårigheter och motsättningar, det är ingen som påstår att människor här är mer upplysta än på andra platser i världen, bara att de anstränger sej mer för att hitta nya lösningar.

Alla förutsätts ta ansvar för sin personliga utveckling, parallellt med att man bygger upp samhället. Det finns inga "mästen" och ingen tvingas gå emot sin personliga övertygelse.

De flesta jag träffar praktiserar någonting; meditation, yoga, tai chi eller går i terapi, för att göra sej fria från det som hindrar dem att växa som människor, utveckla sin andlighet och få större självinsikt. Det finns utrymme att förändras, ändra uppfattning eller yrkesbana.

Folk jag träffar är nyfikna och engagerade i vad som händer i världen, öppenheten är ett måste om experimentet ska lyckas. Som besökare blir man tagen i anspråk, om man vill, som volontär i olika projekt, eller med sina kunskaper. Det får en att känna sej välkommen och inkluderad; om jag räknas som en del av experimentet får jag också lust att bidra.

Andlighet är ett vardagsbegrepp för de flesta som bor här. "Auroville är en plats där man kan växa i skydd av gemenskapen. Här finns också ett gemensamt språk för kärlek och andlighet, som inte finns annat än i små fickor på annat håll."

♥ ❖ ✨ 🌱 Andliga projekt?

Auroville har en andlig värdegrund. Man pratar om *Divine consciousness*, som kan tolkas i termer av universella principer för mänsklig gemenskap, respekt för omgivningen och vilja att göra gott.

Jag funderar på hur vi här hemma hanterar begreppet andlighet i våra kulturorganisationer. Vi driver också idealistiska projekt som vill förändra världen till det bättre, skapa möten, ge upplevelser till andra samtidigt som vi själva får utrymme och utvecklas. I våra kulturprojekt finns också, liksom i Auroville, visioner som ska förankras i kollektivet, där en gemensam idé ska växa fram om hur projektet på bästa sätt ska genomföras.

När jag slår upp "andlig" i Svenska Akademiens ordlista blir jag förvånad över förklaringar och citat; hur kan jag ha fått ordet så om bakfoten?

BETYDELSE: höjd öfver de inskränkningar, som vidlåda sinnevärlden, det (blott) lekamliga l. kroppsliga l. naturliga; ej (på samma sätt som det kroppsliga osv.) bunden vid rummet (o. tiden); tillhörande (ej jorden l. denna världen, utan) andens värld; okroppslig.

Tycker att det låter som bra utgångspunkter för kreativt arbete. Här står ingenting om religiös eller mystisk, men om motsatsen till fysisk och materiell. Det står om prästens och vetenskapsmannens arbete, om *psykisk, intellektuell, moralisk, om bildning och förnuft*. Varför använder vi inte ordet andlig i såna sammanhang då? Har jag gått en andlig utbildning i två år, utan att ens veta om det?

I vår kultur är att vara "andlig" lika med att antingen vara religiös, eller skum New Age. Det är ibland skamligt, i vart fall privat och jag funderar mycket på varför. Funderar på om det är så att den svenska arbetarrörelsen kastade av sej religionen som ett förtryckande ok, och på samma gång kastade ut barnet "andlighet" med badvattnet. Och om sen den intellektuella vänsterrörelsen fått vatten på andlighetskvarten av den andra vägen sökare, alla hippies som följde Beatles spår till Rishikesh och andra platser på sextioalet.

Jag pratar med vänner och bekanta: att vara andlig kan ses som att ha gett upp kontrollen över sin egen fria vilja, livsfarligt. Men många politiska rörelser uppfattar jag som exempel på andliga rörelser. Den enskilda människan går utanför sitt eget snäva rum, och delar idéer med många andra, erkänner sin litenhet i förhållande till idéns större rymd..

Kören är sinnebilden av den kollektiva andligheten. Alla stämmor behövs, den enskilda prestationen är inte viktig, det är ingen tävling. Att lyssna är lika viktigt som att låta, alla röster ljuder lika starkt och man delar ett gemensamt mål. Summan är större än de enskilda delarna.

"Det andliga och förnuftiga har i motsats till det sinliga den karakter, att hvad en därav vinner, det kommer i själfva verket alla till godo."

NYBLÆUS Rel. upps. 108 (1868, 1874)
citerar ordlistan.

I arbetet i ateljén söker jag kontakt med det jag uppfattar som en andlig verklighet, och kallar det för "flow", "inspiration" eller "intuition". Kontakten är utanför upplevelsen av ett "jag" och en förutsättning för att något nytt ska växa fram i mitt arbete, jag är glad när det händer. Men utanför ateljén, i kontakt med andra människor är det som att man får vara andlig sådär lite i smyg, och kalla det "stresshantering" eller göra yoga för att man har "ont i ryggen och sjukgymnasten sagt att det är bra".

Ett förhållningssätt, öppet för andlighet, tror jag rymmer nycklar till kollektiv kreativitet. New Age-andligheten blir däremot ofta ett instrumentellt enmansprojekt, där man ska tillägna sej någon slags teknik för att lyckas bättre, i tävlingen "livet".

I Auroville

20 februari 2002, Framme

Har sovit i moskitnätets hägn, vaknat till min första dag i Auroville. Sitter utanför rummet på College Guest House, en trevlig klostercell med veranda i skuggan av eukalyptus och tamarind. 32 timmars resa i kroppen, fötter som varit i skor en hel vinter får titta ut. Ovana ljud av fåglar, morgonmantras, skällande byhundar och prassel av fallande löv. Det är välbekant men ändå annorlunda; många nya hus, och träd i tropikerna hinner växa mycket på fem år. Solen står nästan i zenit, förvirrande att ta ut riktningar när alla smala vägar ser ut att leda åt samma håll. Alla tankar är också förvirrade, att arbeta får vänta en dag till.. Allt är större, inte bara träden.

På kvällen föredrag av Margrit Kennedy, forskare vid Hannover University, *environmental architecture*, och författare till *Inflation and interest-free economy*. Hon har flera gånger tidigare lett diskussioner om alternativ valuta och samhällsekonomi i AV. M.K. pratar om världsekonomin allvarliga problem och pengars nyckelroll i de existerande ekonomiska systemen. Hon ger exempel på alternativa system som fungerar i liten skala och har ett förslag att diskutera för AV; "vouchers" för att skapa regionala, räntefria fonder. I Auroville ska man inte göra pengar av pengar.

Sedan följer flera Aurovillebors berättelser om hur man hanterar ekonomin. I ett par års tid har man experimenterat med delad ekonomi i grupper om 10-15 personer. Resultaten är olika, en kvinna berättar om sin grupp, som har ett enda gemensamt konto; att det ger en stark känsla av att dela och för vad som är ens verkliga behov. Den gruppen hade delat inte bara pengar utan också sina historier som bas för sin gemenskap. Till och med när en person i gruppen stack med en större summa pengar säger hon att det gav en stor möjlighet att dela en viktig upplevelse i gruppen, att hantera ett gemensamt problem.

Jag hade glömt hur gott det luktar i Auroville, när man cyklar omkring kommer man in i olika lager av dofter, blommor och sval eukalyptus.

♥ 21 februari, Mother's birthday

Idag ringlar köer av tusentals tillresta människor utanför Sri Aurobindos ashram i Pondicherry, grannstaden, när the Mother's födelsedag högtidlighålls och det är *darshan*, på sanskrit *se gurun*, läraren. Sri Aurobindos och The Mother's rum är öppna för besökare denna dag på året.

I solnedgången är det "concentration" vid banyanträdet utanför Matri Mandir. Trädet är enormt, breder ut sina grenar och skapar ett stort rum med stammen som en mäktig pelare i mitten, och luftrötterna som känslspröt mot jorden. Vi går tysta dit, och sätter oss under grenarna, tittar på blommor och oljelampor, och gör en gemensam önskan att Matri Mandir ska kunna färdigställas. Det är en mycket vacker blå skymning.

Matri Mandir är en stor globformad skapelse i betong, klädd med guldmosaikklädda diskar. Väl färdig ska den ligga omgiven av en trädgård och bilda formen av en blomma med tolv kronblad. Varje del av trädgården och byggnaden är laddad med symboler och Matri Mandir är centrum i stadsplanen. Matri Mandir betyder Moderns tempel. Jag förstår betydelsen av begreppet "The Mother" här i Indien, som ungefär som när vi talar om "Skapelsen".

Kvällen fortsätter med att vi sitter hundratals människor och lyssnar på ett nyskrivet verk för Aurovilles alla köer, barn och vuxna, cello, piano, flöjt...

Jag mejlar hem:

Som rationell svensk blir jag orolig av så mycket "devotion" till grundaren av samhället, jag måste fundera mycket på det. Det är ju inte religiöst, men så mycket stor respekt och tillit som här är jag inte van vid.

Svar från god vän:

Devotion är härligt. Det är en brist i vårt samhälle, att vi inte vågar vara hängivna till någonting. Därför blir folk arbetsnarkomaner (män) och kärleksfixerade (kvinnor)

Kram

❖ 22 februari Organisation

"It is necessary that all who participate in the experiment must be absolutely convinced that the highest consciousness is the best judge of the most material things. What has ruined India is the idea that the higher consciousness deals with the higher things and that the things here below do not interest it at all and it understands nothing of that matter..." Sa The Mother.

På kvällen är det möte med Kireet Joshi, ordförande i AV Foundation, f.d. utbildningsminister i Indira Gandhis regering och under många år boende i Sri Aurobindos ashram. Det är lite krisstämning, det här mötet följer på flera tidigare, man har inte kunnat enas om hur man ska utse en ny Working Committee sen den förra avsåg sig uppdraget. Det handlar i grunden om olika uppfattningar om hur man ska styra AV, och hur man ska fatta beslut. Jag uppfattar Kireet Joshi som djupt respekterad av Aurovilleborna, men trots det en auktoritär indisk man som är van att få fatta beslut och ur en generation utan större känsla för feminismens framgångar. Tidigare blev en ny kommitté för AV tillsatt av honom, en Unity Committee bestående av tre män, som skulle försöka skapa enighet i frågor om AV:s framtid.

Det föll inte väl ut att gå över huvudet på Aurovilleborna, och flera versioner av kommitténs förslag för beslutsgång *Towards a divine anarchy* har ratats. Kireet Joshi hotar med att The Governing Board, vars ledamöter är utsedda av den indiska regeringen, tar över frågan om inte AV-borna själva lyckas fatta ett beslut, och ikväll är sista chansen. Han har några förslag på hur AV-borna ska nominera personer, och diskussionen börjar.

Man vill inte hålla demokratiska val, eftersom de skapar minoriteter och politisering. Trots motsatta uppfattningar och starka viljor, är det ingen som höjer rösten eller uppträder aggressivt. Kanske är det flera som har nåt att säga som inte talar, men det kommer fram flera konstruktiva förslag på hur man ska gå tillväga. En person efterlyser en definition av kommitténs arbete först, i kanske tolv målsättningar, så att man utifrån den kan nominera de personer man finner lämpligast. En annan att man gör en lista på alla som är kapabla, och låter ett vackert och oskyldigt barn dra lott.

Det pratas om hälsosamma hierarkier, om nödvändigheten av transparens och klarhet i kommitténs syfte. Att polarisering och blockering måste bort och att det viktiga är villighet och kraft att arbeta för helheten. Att det är ett tufft jobb som sliter och att de behöver feedback och stöd, man förstår att det varit mycket skitsnack. Att kommittén har en enorm arbetsbörda och inte hinner rikta energi framåt, bara lösa akuta kriser.

Beslutet blir att alla medlemmar i *Residents Assembly*, alla vuxna AV-bor, får nominera en man och en kvinna var, och att sedan de trettio som får flest nomineringar inbördes kommer överens om vilka sju som ska bilda en ny kommitté. De övriga 23 ska finnas som en resursgrupp för kommittén, som är en interimskommitté för att leda AV ut ur sitt organisationsvacuum.

Ikväll var här var ca 250 personer på mötet, som vanligt sägs det.

* 23 februari, Ingen plats att fly världen

Åker till Pondicherry med skolbussen, till ett konstgalleri, träffar ett par konstnärer från Calcutta och lär om indisk konsthistoria.

Lunch på Solar Kitchen, en stor kollektivmatsal där energin till köket kommer från en 15 meter stor solparabol på taket, en av världens största. Den ger våldsam överkapacitet av värme, de funderar på att också bygga en ångtvätt så man kan lämna in tvätten samtidigt som man äter lunch. Solar kitchen är både lunch- och mötesplats, här stämmer man träff och läser anslag om möten, musik, datorer till salu, yoga-kurser...

I kaféet under öppen himmel på taket kan man dricka Ice cappuccino, granne med en av de två offentliga datafaciliteterna, Auronet. Auroville har alltid varit i framkant med datoranvändandet, men när jag var här för fem år sen fanns varken Solar Kitchen eller e-post i var mans ägo och glass stod knappt att finna annat än på dyra restauranger i storstäderna.

Även om Auroville ligger på sydindiska vischan, är det ingen särskilt bra plats om man vill fly omvärldsproblemen. Det här är ett lika bra ställe som något att ta del av den ekonomiska utvecklingen i Argentina, eller i biståndsprojekt till afghanistanska bönder, eller alternativa ekonomiska system på Nya Zeeland, eller prata om hur världen har förändrats efter 11 september.

* 24 februari, Tvättid

Jag undersöker vad som händer med en människa som plötsligt får tid. Det känns konstigt att lämna sin smutsiga tvätt till någon annan, en anställd som kommer att handtvätta den med stor möda. I visionen finns det inga tjänare i AV, men än är tiden inte mogen att leva utan hemhjälp. Det sparar otroligt mycket energi att inte behöva tänka på

mat, inköp, tillagning, känns lyxigt. All frigjord tid är en gåva att förvalta. Första gången på länge som jag har utrymme att reflektera och tänka efter. Skrämmande längesen.

Loppmarknad för att skrapa ihop pengar att köpa land till Auroville för. Det är en ständig kamp, av de 25 kvadratkilometer som AV är planerat för äger man ungefär tio. Pondicherry, närmsta stad, växer och mäklare spekulerar med mark som AV så väl skulle behöva. "Plot for sale"-skyltarna syns på vägen till mitt första dopp i en ljummen bengalisk vik.

* 25 februari, International zone

Jag cyklar omkring, lite säkrare på vart jag ska komma. Internationella zonen, en av de fyra zoner som AV:s stadsplan är indelad i. Där ska alla kulturer kunna bidra med sitt bästa och det ska vara en plats att mötas och utforska det gemensamma. Hittills finns Bharat Nivas, den stora indiska paviljongen, med ett auditorium för 800 personer, och några större byggnader som inrymmer kontor, institutioner, bibliotek och möteslokaler. En stor grupp amerikanska arkitektstudenter bygger på den amerikanska paviljongen, och några paviljonger till har grundstenarna lagda.

Till den nyss färdiga tibetanska paviljongen lades grundstenen av Dalai Lama. Att Tibet har en egen paviljong här, som inte har ett eget land, har väckt tankar på att särskilt ge de nationer utan territorier plats; som romer och kurder. Jag ser en fotoutställning om ockupationen av Tibet, sorgligt att utrotandet av ett folk får fortgå utan större hinder.

Runtomkring Bharat Nivas är det frenetisk aktivitet, det grävs och putsas och städas och sätts upp färgglada utställningstålt under träden. Ikväll invigs konferensen *City-Networking for a Sustainable Future and Human Unity*, det kommer 60 stadsplanerare från Indien och städer i Europa, som en del av ett EU-stött projekt, *Asia Urbs*.

De blev mirakulöst klara i tid till invigningen. Vi går dit i mörkret, här går solen ner snabbt som en rullgardin, 6.30 pm sharp. Marken är upplyst av oljelampor, på den har kvinnor från byarna har gjort stora fest-kolams, förgängliga bilder av rismjöl, färgpigment och sand. Ganesh till lycka, blommor, fåglar och intrikata geometriska konststycken. Blommig rökelsedoft, vi är ju i Indien. Europeiska kommunaltjänstemän ser svettigt och förvirrat nylandade ut bland sina svalare indiska kollegor.

* 26 februari, På EU-konferens i Indien

Inte så många AV-bor bland åhörarna på Asia-Urbs-konferensen. Talare följer på talare, en del obegripliga, en del intressanta. Det är som att läsa Castells fast i andra änden, ur tredje världens-perspektivet: ...globaliseringen behöver en motkraft på lokal nivå, i form av ett starkt lokalsamhälle där förvaltning, näringsliv och intresseorganisationer är samspelta...

Sist före lunch talade en Sandeep Virmani från Bhuj om hur en paraplyorganisation av 28 lokala små NGOs arbetar med olika projekt efter jordbävningen ifjol. I ett skapas en ny by, där kastlösa istället för att flytta till en stadsslum bygger ett eget samhälle med fungerande inflytande, skola, vatten och med hantverk som en viktig försörjning. Det är en gåva att han är här, jag har försökt att hitta en bra kontakt i Bhuj innan jag reste, jag vill åka dit på vägen hem. Tre veckor före jordbävningen var jag där, tyckte mycket om platsen och vill se med egna ögon hur det är nu. Jag får hans adress och löfte att få kontakta honom när tiden närmar sej. Mr Virmani kunde berätta att den krukmakare jag träffade då lever, men hans hus är borta.

Av AV:s utställningar lär jag mej en del om deras arbete i de tamilska byarna runt omkring, med utbildning, hälsovård, kvinnogrupper, vattenprojekt. Om eko-projekt; solenergi, vatten, alternativ till kemisk besprutning och trädplantering, i AV har man planterat 2 miljoner trädplanter! Läkeväxter och fröbank, giftfri livsmedelsproduktion.

Hittar en skärm om ett annat nätverk AV är del av, GEN, Global Ecovillage Network, och en bra bok om konfliktlösning i kollektivsamhällen, *Creating Harmony*.

♥ 27 februari, Asia-Urbs, dag 2

Imorse satt en påfågel på grannhusets tak, flaxade iväg ganska otympligt. Kom iväg lite sent till konferensen, tittade på när kvinnorna gjorde nya kolams, fick hjälpa till men det gick för långsamt, de skrattade.

Konferensen verkar vara en bra mötesplats för européer och indier, båda kan nog känna sej tillräckligt hemma för att kunna vara öppna för det främmande hos den andre. I en cirkel står ett trettiotal konferensdeltagare, sträcker och tänjer, följer villigt med i rörelserna, instruerade av en kvinnlig yogalärare i kaffepausen.

På kvällen en dansföreställning i Bharat Nivas, Astad Deboo, indisk dansare med internationell karriär bakom sej, med fyra explosiva martial arts-utövare från Manipur i norra Indien.

♥ ❖ ✨ 🌱 28 februari, Aurovilles 34-årsdag

Konferensens sista dag. Powerpointpresentationerna avlöser varandra. I pauserna hörs hymner och mantras på sanskrit.

Det har handlat om hur man överbrygger sociala klyftor i sina städer, om hur man använder databaser för att få in skatter att bygga infrastruktur för, om trafiklösningar, om kulturarv som resurs både för invånare och turister, om nödvändigheten av lokalorganisationer... Man pratar om kapacitetsuppbyggnad, småskalig teknologi, samarbete av ekonomiska och sociala skäl, och mest av allt om att bygga upp självkänslan och kapaciteten hos människor att själva förändra sin situation. I slutanförendet berättas att genom åren har tredje världen fått 55 miljarder US-dollar i bistånd, och ändå är levnadsvillkoren sämre än på sjuttioalet. Staden är en liten, fri enhet där man kan driva små projekt som påverkar stort.

Jag tycker jag lärt mej mycket om villkoren för indiska städer de här dagarna, och därmed mer om det samhälle Auroville är omgivet av. En del låter likt en konferens i Västra Götalandsregionen, men det finns viktiga skillnader. En indisk stad kan inte ta in kommunalskatt, en svensk stad har ingen slum.

Överfallet på Sabarmati Express och de blodiga upploppen i Gujarat som pågår i denna stund, nämns förvånansvärt lite om, inte heller de växande motsättningarna mellan olika religiöst politiska grupper. Indien som alltid talat så stolt om att man är ett sekulariserat land där alla religioner lever i fredlig samexistens skäms, det är som att ingen vill prata om det.

Aurovilles fortsatta roll i Asia Urbs är att vara bas för ett resurscentrum, man ska bygga upp databaser för de indiska och europeiska städerna, samla underlag och dokument. Resurscentret ska förenkla navigerandet i komplicerade lagar och regelverk, underlätta partnerskap mellan städer och hålla reda på alla inblandade stadskontor, lokala NGOs och företag.

Det byggs ett nytt hus för detta i Auroville, med kontor, bibliotek, studentresurser.

En av delegaterna berättade att några av dem snackat på hotellet igår kväll, och varit överens om att mycket av konferensen snart kommer att vara glömt, men Auroville kommer man att komma ihåg. Han frågar hur man hittar nånstans att bo när man kommer hit som besökare.

Redan i gryningen, en märkligt dimmig, kylig morgon, firade vi Aurovilles födelsedag, jag räknar ett tusental påbyltade människor i amfiteatern. Stor brasa i mitten. Efter ett tag hördes ett ganska spöklikt musikstycke och en bandinspelning av The Mother's röst. Svårt att uppfatta vad den långsamma, spröda, gamla rösten sa, men hon pratade om "a youth that never dies", om att den är ung som tror att det finns mer att lära sej än vad man redan vet, hon måste själv ha varit närmare 90 på bandet. En annan gäst beskriver upplevelsen som "eerie", men också koncentrerad och kärleksfull.

Direkt efterpå går jag till högtidlig nedläggning av den första stenen till "Unity Pavillion", som ska vara en tillgång för alla länder som inte har en egen paviljong, en plats för möten och forskning i mänsklig samexistens. Det var en enkel och fin ceremoni, alla fick

ge varsin sten, överhöljd med jasmin och rosenblad, till murarna som snabbt staplade upp en grundmur.

Överraskningen kom i form av en demonstration mot motortrafik i Auroville. Tempelelefanten från Pondicherry i täten, följd av cyklister, buffelkärror och ryttare till häst. Elefanten la också en sten, succé. Trafiken skapar stora problem; vägarna räcker inte till, luftföroreningar och buller. Det är allt från ett ökande antal moppar och motorcyklar, privat- och taxibilar till en stor mängd små och stora turistbussar, fullpackade med grupper av främst indiska besökare till Matri Mandir.

♥ ❖ ✨ 🌱 1 mars, Saker i Indien som inte finns hemma

Termiter	Små gula, röda och gröna bananer
Ståbajor	Röd jord
Gurus	Mungos som står på bakbenen i trädgården
Teförsäljare	Malariamyggor
Vildhundar med rabies	Skorpioner och dödliga ormar
Kricket	Dödsföraktande busschaufförer
Organstöld	Enväxlade Hero-cyklar med för låga sadlar
Mjölkbud på cykel	Lösa kor med målade horn med bjällror på
Heliga män	Tre skolbarn utan hjälmar som passagerare på samma motorcykel
Vänstertrafik	Grodor i handfatet

♥ 2 mars, Genius Brothers

Folk känner bara varandra till förnamn, och knappast vilka titlar de har med sej hit. Det ser ut som ett "vitt" samhälle, svårt att tro att en tredjedel är indier när man ser sej omkring. Indierna umgås familjevis, de sitter inte ute och fikar så mycket. Många AV-bor syns heller aldrig ute, de är upptagna med sina projekt och går hem efter jobbet.

God tofulasagne och gudomlig ingefärssorbet till middag på Visitors Center. Absolut urskoj lokal-satir, tremannaföreställning med Genius Brothers. Några interna skämt att inte fatta, men annars ungefär som Killinggänget; Froggy the French som en väl så tajmad kusin till Robert Gustafsson. Ingenting är för heligt, allt och alla fick slängar av slevan. AV-borna tog tacksamt emot; om hur sura de är mot besökare, om hur elakt de skvallrar och straffar ut folk. Alla nationaliteter fick sitt, och det var många skoj om pretentiös gudomlighet. Kul och fullsatt.

❖ 🌱 3 mars, Problem i utopin

Alla är inte nöjda med hur AV utvecklas:

Pionjärtiden är över, solidariteten och gruppkänslan är borta. Folk kommer hit och bosätter sej för att det är ett trevligt ställe, inte för Aurovilles idé. De bygger hus bara till sej själva, utan en tanke på att dela med sej. Ingen gör frivilligt arbete längre.

Förut var alla välkomna, men nu måste man ha rätt bakgrund och utbildning för att få ett jobb i ett AV-projekt. Och ingen ser och uppskattar det jobb som läggs ner. Alla tänker på pengar nu, att få in pengar till AV, är det enda som värderas. Och folk går hem och tittar på sina TV och video istället för att gå på filmvisningar tillsammans.

Fast på filmen i fredags var det fullsatt. Och alla jag pratar med, även de som klagat över utvecklingen, sjukvården, skolorna etc, uttrycker djup kärlek till denna plats och det unika syftet.

Det går att läsa om avigsidor och problem på hemsidan och i nyhetsbladet, och prata om dem med alla man möter. Ingen säger att AV funkar. Alla säger att AV har problem.

Till exempel är det svårt att hitta folk som jobbar i beslutande grupper, den tamilska delen av befolkningen känner sej inte inkluderad, det finns attitydproblem, snålhet och brist på uppskattning, man tar inte tillvara resurser som finns.

Folk är utbrända, jordbrukare såväl som WC-medlemmar, det är svårt att engagera, det finns auktoritetsutövande i det fördolda, ingen klar beslutsgång och mycket olika uppfattningar om framtiden. För att nämna några.

Till detta kommer de praktiska problemen med trafik, bostadsbrist, markspekulation, immigrationsmyndigheter, lärarbrist och vattenbrist. Och brist på pengar. Med mera. Och så krav från omvärlden på att "leverera", från Indiska regeringen, från the Governing Board, från EU. Med flera.

Det låter övermäktigt. Men för 35 år sen bodde det ingen här. Där det nu är tropisk skog fanns bara eroderad mark, knappt bra för bete, och träden kunde lätt räknas. Här fanns inte en byggnad, inte ett grönsaksland och inte en skola. Ännu mindre fanns det några bondgårdar, syltfabriker, resebyråer, dataföretag, filmklubbar, dagis, gästateljéer, samlingslokaler eller psykoterapeut.

Om man tänker så, är det lättare att tro att detta projekt är fullt möjligt.

✿ 4 mars Indigo och företagande i Auroville

Träffar Dima på Student Service. Han vet inte riktigt vad han ska göra av mej, de flesta andra studenter är här i grupp och betydligt yngre. Han föreslår att jag följer med till ett av företagen, Colours of Nature, som färgar textil eko-vänligt.

Företaget drivs av Jesús sedan tio år tillbaka. Allt växtfärgas, men det unika är att färga med indigo, en 4000-årig tradition som Jesús brinner för att utveckla i stor skala. Han visar oss entusiastiskt runt och beskriver processen, först i huset med trehundra literskrukor inmurade i golvet, där textilerna doppas. Det är en fermenteringsprocess, luktar unket men lukten är ett hjälpmedel att bedöma kvalitén. Vi får resten av lektionen i ljuset och friska luften.

De är "miljömärkta", certifierade, och efterfrågade. I nuläget tvingas de tacka nej till för stora order. Arbetsprocessen är fortfarande hantverksmässig, men verksamheten är nära ett vinstresultat. Jesús vill bygga upp en pilotfabrik för eko-vänlig textildfärgning. Använda de traditionella teknikerna, men optimera och mekanisera dem till effektivitet, ha bättre koll med laboratorium och använda nya metoder för hållfasthet. Han vill skapa en plats där man kan fortsätta forska i ämnet, och en skola som för kunskapen vidare ut i industrin; textilindustrin i Indien har med kemikalier fullständigt förgiftat marken runt hela städer.

Konkret kommer ut av samtalet, att Indigo kan komma att ingå i ett av de program på olika teman som AV vill erbjuda besökande studenter, textila tekniker, dans och teater, ekologi t.ex. Själv kan jag se framför mej textilkonstnärer som skulle dregla över möjligheten att få hyra in sej i en gästateljé.

Läser en intervju om företagande med Ulli, som nyligt sålde sitt softwareföretag till ett stort bolag. Han säger att företagen i AV känner av de nya globala spelreglerna, köparens attityd är förändrad, konkurrensen och marknadsmedvetenheten är större. Vinstmarginalerna krymper och det krävs nya redskap i produktion och management, kunskap och ledarskap.

Copyright funkar inte i Indien, innovationen kopieras ofta av någon som inte behövt investera i utvecklingen. De flesta företag i AV är små och många av dem har produktion i vikande branscher som hantverksindustri. Ibland lägger den andliga aspirationen hinder i vägen för att se företagande i positivt ljus.

Han ser möjligheter för AV att utveckla kemifri produktion, hälsovårdsprodukter, byggnadsmaterial, icke-konventionella energisystem och inom servicesektorn vattenvård, skogsplantering, förnyelsebara energikällor. Kultur och underhållning är de också bra på.

♥ ❖ 5 mars, Klassfrågor

Kort och intensivt samtal med Marti, över en kopp kaffe. Hon har lätt för att uttrycka sej, är journalist bosatt delvis i AV och delvis i Paris. Hon är engagerad i GEN, Global Ecovillage Network, ett nätverk för människor och grupper med målet *sustainability+*, att ge mer tillbaka än man tar. Hon har skrivit kapitlet om Auroville i boken om konfliktlösning i kollektiv.

Marti säger själv att hon är väldigt positiv till AV, och kräver att jag ska prata med fler människor, för "det finns lika många uppfattningar om AV som det finns invånare". Jag är orolig för hur AV ska kunna växa på ett bra sätt, undrar om man inte på många sätt är offer för sin egen succé. Marti tycker att internationellt samarbete är särskilt viktigt nu, för världen behöver modeller och förebilder för experiment. Och för att kunna vidga verksamheten behövs fler som arbetar med den, fler som lever här. Det är också bra att växa för att det "diffuses impact from strong personalities" som ibland blockerar andra människors energi bara genom sitt sätt att vara.

Det är viktigt att inkludera byarna mer i framtiden, och få hit fler indier, afrikaner, och fler latinamerikaner; det behövs folk med gräsrotsperspektiv.

Att AV skulle bli en stad med 50.000 invånare som i den ursprungliga visionen, har hon svårt att se. Med en enkel demografisk uträkning skulle i så fall snabbt 250 000 människor vara inblandade, barn, släktingar, besökare, vänner. Det är för många. En del av intimiteten skulle gå förlorad med större befolkning, men det är ändå nödvändigt att bli fler om man ska komma närvart.

Att många kommer hit bara för att skapa en behaglig tillvaro för sej själva skulle man kunna stävja i stadsplaneringen, till exempel sätta gränser för hur stora hus man får bygga för enskilt bruk, eller bygga hus i kluster där man delar på resurser som kylskåp och tvättmaskin.

Det stora problemet är att man annekterat det indiska klassamhället med tjänare. Dels färgar det alla relationer med tamiler, dels handlar det för mycket om personliga begär. En del barn lär dej aldrig att tvätta kläder till exempel. Marti tyckte att om man är för upptagen för att göra sitt eget hushållsarbete så är inte det andra man gör viktigt heller.

Hur ska man lösa problemen då? Och var för man fram dem? Föregå med gott exempel, helt enkelt, och arbeta med stadsplaneringen. Konkreta problem förs fram till arbetsgrupperna, t.ex. the Housing Group om det handlar om bostäder.

I Av finns mycket inre kritik, av människor som av olika skäl känner sej exkluderade. Enda sättet att jobba med det är att om och om igen invitera till deltagande, och vara 100% transparent och öppen.

Auroville sägs vara hotat av en kris då och då, säger Marty, men det finns starka kraftfält och det är svårt att veta vilket dess öde är. Det är en högst beskyddad plats, av kraften i den ursprungliga visionen, av indiska regeringen. Man får överlämna sej till processen, och ha tillit till den. När det går riktigt åt fanders så får man fortsätta ha tillit. Hittills har ingenting som inte varit riktigt sant mot kärnan gått att genomföra, även om man fattat beslut om det. Här finns energifickor av sällsam kraft.

Hos barnen har medvetandet vuxit, och det sker en harmonisk växling för varje generation. Den globala förändring som sker överallt i världen sker också i AV. Här och i andra samhällen finns hängivna människor som arbetar mycket medvetet med förändring. Marty tycker att den medvetenheten höjts efter 11 september.

Själv har hon som strategi att "work on the ground, and have aspirations for a much higher level and wider plane".

6 mars, The Auroville Tour

Tredje gryningsyogan med de kärnfriska, unga amerikanska studenterna på vårt guest house. Olika små muskler talar om att de finns, två års kutryggigt stillasittande vid datorn straffar sej. Skönt att göra tillsammans med andra, stabiliserar motivationen.

Idag börjar The Auroville Tour, jag har ännu inte haft tid att vara med om denna tredagars introduktion till Auroville som genomförs varje vecka under "säsongen". Det visar sej att vi är en jättegupp, hälften är studenter från ett datauniversitet i Japan, pluggar *artificial intelligence technology*, dimper ner från en studieresa till Bangalore, Indiens Silicon Valley. De pratar med knapp nöd engelska, svettigt för guide Ross, svårt också för oss andra. En ödets försyn har försett vår grupp med en japansk designprofessor, som kan tolka.

Vi presenterar oss för varandra på ett lekfullt sätt, , en blandad skara män och kvinnor med olika motiv för att vara här. Vi är en liten nordisk grupp i gruppen, två svenskar och en norrman, flera ansikten jag sett tidigare på kaféet.

En video om AV, en introduktion till Sri Aurobindo och *karma yoga*, intressant och begripligt. AV-borna vill inte förknippas med New Age-rörelsen, förstår man, även om många New Age-intresserade säkert attraheras av den här platsen

Vi pratar lite statistik. Någon hade för sej att folk som flyttar hit bor här i genomsnitt i sju år. Många lämnar alltså, det är ett tufft klimat, ett svårt land, man har släkt och vänner i hemlandet. Om det bor ungefär 1500 människor här nu, är det ungefär 5000 personer som bott i Auroville under någon period av sitt liv. Och sista två åren har det fötts 50 barn.

Att 50 000 nämns som ett invånarantal, ska man inte ta på så stort allvar, säger David, engelsk arkitekt. Det behövs en kritisk massa för att det verkligen ska bli ett experiment i full skala. Och blir det ohanterligt så bygger man nog en ny stad.

De unga uppmuntras att söka sej ut i världen, det finns ett program *Pointavanga*, ett ord som på tamil betyder "åk och kom tillbaka". De behöver se föräldrarnas hemländer, få utbildning, få perspektiv på världen. Och Auroville behöver att de kommer tillbaka med ny energi och nya kunskaper. Management är efterfräгат.

🌱 7 mars, Jordbruk

Ny lek inleder dagen, och en kort inrapportering om hur vi känner oss idag, energinivå på en skala mellan 1-10. Det varierar mellan snudd på toppoäng, och en etta, magsjuka.

Till Frederika på Windarra, hon hade inte en tanke på att bli bonde när hon kom hit. Hon ler och säger att så kan det bli, man vet inte alltid vad som finns i beredskap för en. Många kommer hit med en färdig idé om vad de ska göra, så blir det sällan.

Det är inte lätt att vara jordbrukare här. Arbeta hårt sju dagar i veckan, i hettan. Experimentera med vilka grödor som funkar. Få hela skörden uppäten på en enda natt när kor och getter tagit sej genom stängslet som någon rivit. De har en Farm Group, en stödgrupp av lantbrukare, som hjälper varann med goda råd och praktisk hjälp.

I köket, en öppen jättekonstruktion av bambu med palmladstak, börjar vi prata om termiter och myror. Det verkar som att det går att hålla dem borta med hjälp av EM, Effective Microorganisms, en störtflod av lovord för EM, verkar som att AV knappt skulle existera utan. Till vattenrening och mot skadedjur och gud vet allt.

Efter lunch åkte de japanska studenterna härifrån, de hade svårt för så mycket andlighet sa de. Enda gången jag sett dem riktigt glada var när de gungade med skolungarna i Isaiambalam-skolan.

Idag vände vinden, sommaren kom. Nu är det möjligt att hålla ordning på tankarna fram till 10, sen sätts hjärnan på långsam kokning och allt flyter omkring fram till ungefär 17 när solen sjunker. 32 grader i skuggan.

♥️ ❖ 8 mars, Adventure

Ny lek igen; kloka små lekar som direkt eller indirekt handlar om att kommunicera. Har sett många hus, David som guidar oss idag är arkitekt. Husen synliggör utvecklingen, från sjuttioal och framåt. Det är extrema skillnader; mellan "Line of force", färdigt tänkt som en kilometerlång byggnad som tar sats från mittpunkten i AV, och små bambu och palmladshyddor, byggda lätt på marken.

Själv bor han i en sän, i ett mindre kollektiv utspritt i skogen av cashewträd, *Adventure*. Hans rum är öppna, har varken lås eller dörrar. Det är att utmana sin rädsla att förlora, tänker jag. David säger att det funkar bra, det handlar om mental inställning. Han berättar om kollektivets överenskommelser, de har inte regler:

Att inte ljuga

Att inte ha några husdjur

Om det finns en konflikt, ta upp den på en gång

Att träffas för att reda ut konflikter och inte lämna ämnet förrän alla kan skratta

Att engelska är det språk man talar

Att barnen är individer i kollektivet

De är verkligen hjältar som stannar här, som vågar leva sina drömmar. Ofta tänker jag på Karen Blixen, som på flykt från konventionell borgerlighet flyttade till Kenya, hon och många med henne som inte heller rymdes i sina hemländer. Bland vissa finns det en otrolig generositet, säkert finns det vissa andra som utnyttjar den.

♥ * 9 mars, Dockmakare

Tänker att en stund i stillhet ska klara mina förvirrade funderingar på vad jag ska ta mej till nu, när jag själv ska hitta på mitt program. Matri Mandir, som nu är nästan helt täckt med guldmosaikdiskar, reflekterar en sjunkande sol. Jag går uppför den spiralformade trappan som leder genom det som ännu är en byggarbetsplats till det helt vita rummet högst upp, där några redan sitter runt den enorma runda kristallen i centrum. Rummet är en stilla rymd, golvet är mjukt och täckt med vita tyger, väggarna av vit sten, vita pelare sträcker sej upp mot taket, en vit ljusstråle skär ner mot prismen. Det är välgörande svalt och lätt att sitta här, kanske meditera, kanske fundera.

Utanför entrén står, som nedfallna från en dyster sky, flera militärpolis och pratar högljutt –och det gör ingen annan, en VIP, minister besöker och hans vakter fick inte komma längre än så här.

Inte hade jag väntat mej att få prata svenska med en indisk dockmakare här, men Dadi Padumjee från Delhi, visade sej ha varit på Marionetteatern i Stockholm på sjuttioalet, och kom fortfarande ihåg. Han lärde oss mycket om traditionell och modern indisk dockteater ikväll, i hans föreställningar spelar och dansar skådespelare mot dockor lika stora som dem själva.

Pratar med Rusty, en långgäst, extremskidåkare från Denver som sålt allt därhemma för att ge sej ut i världen och hitta sej själv. Jag tror han kommit en bra bit på väg. Andra gäster gör mej trött; självupptagna jordenruntresenärer. Många kommer till Auroville som andliga sökare, en del blasé; AV får samma gäster som resten av Indien. Många går någon kurs, reiki-healing, yoga eller tai chi. Om man vill finns det mycket att delta i.

Frågar om inte AV-borna blir urless på alla turister som kommer, men nej; ”det kommer så många intressanta människor hit och många bidrar verkligen med någonting. Och så är det ju bara en kort säsong på några månader som det kommer mycket folk, sen blir det lugnt igen”. En annan sorts gäster är de experter, tekniker och forskare av olika slag som kommer hit, de tillför mycket, och tar med sej en bit av AV ifall de sen försvinner härifrån.

♥ 10 mars, Obekväma åsikter

Älskar The Hindus söndagsmagasin, vad rör sej i huvudet på Indien? Att staten gick in och stoppade en TV-stations sändningar från kravallerna i Gujarat, får stora rubriker. Media är vittnen till myndigheternas handfallenhet.

Idag mycket om kvinnodagen; är det ett framsteg att kosmetikföretaget Pond, firar kvinnodagen i sina annonser, eller att en indisk kvinna nu kan delta i skönhetstävlingar? Medelklassens och landsbygdens kvinnor delar inte mycket verklighet.

För femton år sen såg man inte en kvinna cykla ens, nu kör de moped. Det händer i hela Indien, inte bara här, men Auroville snabbar på processen.

Pratar med ett par som bott här i åtta år men flyttade tillbaka till USA 1980, när the Mother hade dött och AV hade sin stora kris. De sa att det var omöjligt att bo här då om man inte tillhörde rätt sida, ”spiritual societies can easily turn into fascism”, sa de klokt. Men AV klarade krisen, och blev inte diktatur. Nu är de på rekognoseringsbesök, kommer förmodligen att flytta tillbaka hit igen.

Men jag läste i AV News, en kvinna kritiserar tal om ”harmony” och ”unity”, som ett sätt att tysta dem som uttrycker obekväma åsikter.

* 11 mars, Biblioteket

Går till biblioteket, får hjälp av man som sliter med glappen mellan det gamla kortsystemet och databasen, vi har tur. Medan han letar kollar jag hyllan med Indien-guider, tar ut en som slår upp sej på Udipi. *Let the magic unfold*, tänker jag, min pappas

barndomskamrat bor där och jag har vacklat "hälsa på—inte hälsa på" i ett par veckor nu. Får snabbt lutning åt "hälsa på".

Böcker på tamil, engelska, tyska, franska. Indiska nyhets- vetenskaps- och konstmagasin, allt om Sri Aurobindo och the Mother. Romaner, resehandböcker, filosofi, ekologi, psykologi. Visa mej din bokhylla så ska jag säga vem du är, här känns det som att man försöker samla all kunskap i världen.

♥ 13 mars, Tempelspel

Rekognoserar inför avfärden från Auroville, letar transport, krukmakerier och terrakottahästar.

Igår blev jag och Tove inbjudna till ett litet bytempel, efter att vi visat oss intresserade av hur en äldre kvinna arrangerade ett altare vid vägkanten. Swamin utförde en *puja* för oss, med eld, mjölk, aska, färgpulver och bananer, och så blev vi inbjudna till någonting större som ska hända idag.

Och nu är vi här igen, blir fnissigt välkomnade av ett gäng tonårsskallar som är utklädda och svartsminkade; en hoper glada demoner. Kvinnorna som ser oss komma vinkar in oss templet som är en enkel hydda. Den är full av män som håller på att sminkas och kläs i kostymer med hjälp av kvinnorna, och så de fnissiga spökena i ett hörn, tillsammans med en tupp som är fastknuten i ena foten. Altaret är fullt av ljus och rökelse, och tre höga skulpturer av tyg och blommor. Någon försöker förklara, på tamil, vad som ska ske, eller vem de klär ut sej till, jag fattar absolut ingenting men njuter av att få sitta här på golvet och vara med. En spegel åker oavbrutet runt, småspökena fnissar, färgburkar vandrar mellan händer, rekvisita knyts konstfärdigt fast på kostymen till det som måste vara huvudfiguren; kronor, vingar, öron och bröstplåtar. Han har brandgult ansikte, och ser ut som en mäktig gudom. Det blir syrefattigt och varmt, lysrörets blå ljus fladdrar, musiken ljuder både ur en bandspelare i ett hörn och från en orkester utanför där folk samlas i väntan. Men vi är backstage, och det är både allvarligt, förväntansfullt och roligt på samma gång.

Alla färdiga, swamin välsignar en sista gång innan alla ställer upp sej för fotografering utanför hyddan, klarinetten hylar igång och trummorna dunkar. Det börjar som en procession, swamin kommer i trans och flera med honom, de hålls i med tygselar. Jag och Tove tittar storögt på vad som pågår, vi förstår ingenting men är båda gripna av att vi får vara med om det som händer.

Foton ska skickas till Swamijar Baraden i Kottakarai. Ibland undrar jag vad jag ska med alla de här upplevelserna till.

* 14 mars, Keramiker

Träffar Supriya, keramiker och gammal bekant, som sen sist gift sej med en italiensk man, fått barn och flyttat in i ett hus på stranden. Mycket prat för att komma ikapp.

Supriya kom hit norrifrån, som student till Ray Meeker i Pondicherry. Tillsammans med Deborah Smith startade han en keramikverkstad, Golden Bridge Pottery, en av de första i Indien av västerländskt slag. Fast med japanska förebilder, så det har ändå rört sej i en slags cirkel över jorden.

De har utvecklat verkstan, ett pionjärarbete, till ateljé, krukmakeri och keramikskola. Ray experimenterar med att bygga hus av obränt tegel, som fungerar som gigantiska keramikugnar. Tanken var att hus skulle kunna byggas på plats, med lokala material, för att spara på naturresurser. De fylls med tegel och annat obränt gods, resten av produkterna säljs och hjälper upp ekonomin på huset. För varje hus experimenterar de vidare med tekniken.

Ray och Deborah arrangerar workshops med internationellt välkända keramiker för sina kollegor i Indien, som de varit med om att utbilda många av. De fyra verkstäderna som finns i Auroville skulle nog inte ha funnits utan Golden Bridge.

Keramik som konst, är en ny men växande företeelse i Indien, där de traditionella krukmakarna har en helt annan roll.

Supriya och fyra andra personer, har av en utomstående person fått pengar och fria händer att genomföra kulturarrangemang i Auroville. Hon har anlitat traditionella folkkonstnärer att göra väggmålningar för en del av pengarna. Om några veckor kommer ett teaterkompani från Chennai att spela Shakespeare i en av de tamilska byarna.

❖ 15 mars, Hus av jord och lera

En viktig religiös dag för hinduer och oron är stor för att fundamentalister ska ta till våld. För säkerhets skull är skolorna stängda. Här i söder har ännu inte varit våldsamheter, men beredskapen är hög. Folk säger att här är inte religionsmotsättningarna det stora problemet, utan det fortfarande stränga kastsystemet.

Jagar runt efter videon om det första tegelhuset som byggdes och brändes på plats i AV, *Agni Jata*, född av eld. Hittar den hos Anupama, den arkitekt som Ray Meeker samarbetar med om att konstruera hus som fungerar som keramikugnar.

Det finns många arkitekter i Auroville, inte märkligt att de lockats hit. Här förs hela tiden diskussioner om hur staden ska byggas för att visionen ska kunna utvecklas, det handlar inte bara om det formmässiga. Hur ska man disponera ytorna, hur ska man få alla i en stad att känna sej inkluderade och ha tillgång till det gemensamma, hur använder man sina resurser maximalt? Hur uttrycker man humanism i en byggnad? Det finns utrymme för experiment och att pröva sånt som i andra samhällen inte skulle låta sej göras.

Anupama och Ray forskar också i hur man kan spara på resurskrävande material när man bygger, och ersätta med vad lokala krukmakare kan producera, till exempel i takkonstruktioner.

På *Center for Scientific Research*, CSR, har de utvecklat komprimerade jordblock och annan jordteknologi som byggnadsmaterial. I modifierad och jordbävningssäker form används de att bygga nya hus i Kutch. Efter jordbävningen, samlade man snabbt ihop pengar att utbilda 20 Kutch-bor, och nu finns det ett femtiotal maskiner i bruk. Redan innan jordbävningen hade Auroville kontakter med NGOs i Kutch-området, i sol och vattenprojekt.

❖ 16 mars, Organisation i baklås

Hemma hos Jaya, möts av tre hundar och en skog av blommande orkideer. Jaya är engagerad på flera håll i Auroville, det är skönt att prata svenska, mycket behöver inte ordas så mycket om för att förstås. I AV bor inte så många skandinaver, fyra vuxna svenskar, och så deras barn och barnbarn.

Jaya ser det som att AV har arbetat för överlevnad under 35 år; för hus, hem och mat på bordet. Nu är det så etablerat och stabilt att nästa fas måste börja, med samarbete och integrerade kunskaper. Beslutsprocessen i AV har gått i baklås, många har tappat förtroendet för varandra. Men nu står ingen längre på nån upphöjd piedestal, alla har blivit synliga som den de är.

Det finns flera personer som är villiga att hjälpa till med sitt kunnande för att Auroville ska hitta rätt metoder för organisation och beslut. De donerar sin tid för att hålla återkommande workshops i några år framåt, i ett långsiktigt arbete. Jaya är med i en grupp på åtta personer som har börjat träffas med Ulf Mueller, en svensk organisationsutvecklare. Flera av dem är med i, eller i den stödgrupp sim finns runt, en ny Working Committee, däribland hon.

Jag har hört flera uttrycka att Auroville måste titta på vad som hänt på andra ställen i världen, det är inte bara här som bra och inspirerande saker kan hända. Det är en balansgång att värna om sin kvalitet, men ändå kunna förhålla sej öppen utåt.

Jaya berättar om en bok hon haft stor glädje av, och som förklarar ledarskapet i termer av tjänande. Man måste göra sej fri från maktrippet och leda med ett högre mål i sikte. Jag får låna Joseph Jaworskis bok om synkronicitet av henne, på svenska.

* 17 mars, Vatten

Paneldebatt om ekologisk stadsplanering i AV.

Det är stora problem som tas upp, också såna som inte AV råder över själva. Mycket fakta, som att AV inte kan vara självförsörjande på sin yta om 50 000 människor ska bo här, då skulle man behöva 70 gånger så mycket mark. Det finns begränsningar i form av vatten, energi och avfall.

Den största utmaningen är vattenfrågan, det enda vatten man får kommer i form av regn. Om monsunen blir dålig, som den varit ett par år i rad, får det förödande konsekvenser. Det gäller att kunna "skörda" varenda droppe som faller. Tack vare träden behåller AV mer fukt, men AV:s vattensystem är inte slutet, man delar vatten med hela bioregionen. Nivån på vattnet, som finns lagrat i den porösa berggrunden, har fortsatt sjunka under hela nittio-talet. Kusten är ett fragilt ekosystem, sjunker vattennivån tränger saltvatten in och gör brunnarna obrukbara.

Uttaget av vatten är helt enkelt för stort, bönderna i byarna runt omkring har fått statsbidrag för att odla mycket vattenkrävande grödor som till exempel sockerrör, och pumpar upp till konstbevattning. Ris kräver också mycket vatten, i en by mätte man upp ett 22 gånger större uttag än vad som faller i form av regn. Det finns ingen regeringskontroll, korruptionen är stor. NGOs över hela Indien försöker bygga upp medvetande och kunskap om vattenresurser. Det finns också AV-bor som är omedvetna; vattnar gräsmattor mitt på dan, odlar exotiska plantor istället för lokala, som tål torka. AV behöver vatten till hushåll, industrier, djurhållning, och grannarna behöver också vatten!

Man måste arbeta regionalt. AV är viktiga, här forskas och mäts och med sina kunskaper kan de påverka byarna att fatta kloka beslut för framtiden; om grödor att plantera till exempel. Det bildas *water users associations*, legala grupper som arbetar lokalt, och det finns traditionella beslutsprocesser i byarna som kan användas för att fatta beslut om fördelning.

Vattnet är ett mörkt moln på himlen, solskenshistorien handlar om solenergi. Man har stort kunnande och åtagande, i framtiden kan man vara självförsörjande. Samtidigt utvecklar man kunskap som är kommersiellt gångbar och som drar in pengar till AV.

* 18 mars, Siddharta

Siddharta kommer från ett ekologiskt/andligt kollektiv utanför Bangalore, Firefly. Hans föredrag börjar med att han pratar om "the fragile tapestry of this country" och sin glädje över att så många vill vara i majoritetens sunda och medkännande sekularisering. Paolo Freire är hans ledstjärna, som uppväckare av medvetenhet, "antingen accepterar man status quo eller transformerar medvetandet".

Han pratar om den skrämmande framtid vi går in i, med konsumtionen som en livsstil som hotar många livsformers överlevnad. Med upplysningen kom individen som en befriare, men på 1900-talet har individualismen blivit en tävling där "alla andra" är våra fiender. Han efterlyser horisontell samhörighet istället, med andra människor men också med jorden själv, *the Mother*.

Igen handlar det om vatten, om ojämnt konsumerande och den kampanj mot privatisering av vattentillgångar som pågår. Och om vattenbristen som en både social och ekologisk kris.

Han ser det både som en politisk och andlig uppgift att lösa krisen, det måste till institutioner som är moraliskt, demokratiskt och andligt orienterade. Varje enskild människa är helig, och det är ekofascism att säga "låt hälften dö så klarar vi andra oss".

Kollektivet Firefly kallar han *ett ashram utan guru*, de arbetar med konkreta projekt och med inspirationsarbete. De är med i flera internationella nätverk, världsomspännande och i Asia Pacific region. Dammar har ett eget nätverk. Siddharta tror att man kommer att förlora kampen mot Narmada-dammen, en jättedambygge med katastrofala konsekvenser, men att den kampen leder till att Narmada blir den sista i sitt slag, så det är ändå inte fruktlöst.

Civil society är den enda möjliga motkraften till korporativismen, säger han och igen känns att vara här som en repetitionskurs av "Globaliseringens konsekvenser".

♥ 20 mars, Earth Day

Strömavbrott i ett par dar nu, strejk på elbolaget för att de anställda protesterar mot privatisering.

Tillbaka till indigofärgeriet. Idag ska en klass från Isaiambalam-skolan komma hit och batikfärga t-shirts under Earth Day, som firas över hela jorden. Den som inte har någon t-shirt får en från gratisaffären *Freestore*. Det är fantastiskt att se ungarna sitta på huk, alla vid varsitt *pothole* i golvet, lika lyckliga över att få blå händer som att få blå tröjor. Lika delar koncentration och upphetsning när trolleriet fungerar.

Stort knytkalas med ekoodlad mat för alla till lunch, sen hjälper jag till med blomsterdekorationerna i *Buddha's Garden*, där är Earth Day-meditation och brasa till kvällen. Farmen har grönsaksodling och hönsuppfödning, och nästan allt arbete utförs med frivilliga krafter, långtidsvolontärer eller tillfälliga besökare. Inte bara av praktiska skäl, utan för att det arbete som någon generöst delat med sej av får en särskild kvalitet. Vi ska vara ute på ett fält, på mark som nyligen köpts in och ska invigas ikväll. En orm slingrar iväg över den heta marken när vi närmar oss, det var visst bara en *rat snake*, ofarlig.

Det är också vädargjämning, här gör det ingen större skillnad, men jag tänker på hemma. Folk har kommit tidigt, vi tänder lyktorna medan solen försvinner. Sitter samlade i ljusskenet, någon börjar spela en spröd, enkel slinga på flöjt, en annan tar vid med en trumma, klanger tunna som luften. I den lätta vinden lyfter glöd från brasan och folk börjar prata med varann.

❖ 🌱 21 mars, Connections

Connections har bara funnits i ett par år, det är en arbetsförmedling men vill också vara en idébank där drömmar och projekt kan hitta fler deltagare, speciell kompetens, kontakter, finansiering. Ungdomarna behöver praktik och lärlingsplatser, nykomlingarnas kompetens ska tas tillvara, och många gäster vill också bidra med sitt arbete.

Man vill bygga upp en databas, tillgänglig för alla i AV, där också AV:s vänner runt om i världen finns som resurser med kunskap och erfarenheter. Det blir, när man genomfört det, ett viktigt redskap för nätverkande både inom AV och med resten av världen.

Hans är *newcomer* sen ett år, men har varit här många gånger innan dess. Den här gången skulle han bara stanna tre månader men blev kvar därför att många bra möjligheter öppnade sej. Han fick ett bra ställe att bo på, mot att han sköter om 40 acre skog. Sânt vet han ingenting om, men fann en kunnig kompanjon att dela ansvaret med. Han fick ett bra jobb på *Connections* och träffade viktiga vänner.

Han tycker att *Connections* fungerar, men måste blåsas ny energi i. Just nu startar man en stödgrupp för nykomlingar, som hittills inte fått så mycket hjälp av *Connections*. Mycket inom AV fungerar med hjälp av informella nätverk, men ju mer man växer, desto mer måste man formalisera för att ha överblick.

Hans tror att det är självsortering, vem som väljer att stanna, om man inte alls är intresserad av grundfilosofin, tröttnar man på alla som är det och vill inte vara kvar.

Man räknas som nykomling under sitt första år. Då ska man själv kunna försörja sej, samtidigt som man på något sätt bidrar till AV. Regeln har många undantag, till exempel för tamiler, eller folk från länder där man inte kan jobba ihop ett sparkapital innan man kommer. Man vill ha ett hinder för folk som bara kommer hit för "a good time" eller utnyttjar systemet. Innan man accepteras som permanentboende, kollar man om någon i Auroville har invändningar, det sker sällan.

Folk kommer hit i övertygelsen att de ska bosätta sej för gott, och sticker efter några månader. Några tittar sej besviket omkring och frågar "men var är staden då?", och åker snabbt därifrån för att AV inte mött deras förväntningar. Andra kommer hit i några dar på sin semester och åker aldrig mera hem. Några flyttar hem, för att komma tillbaka tiotals år senare när tiden var mer mogen. Ett nyckelord jag hör ofta är "mångfald". Ingen kommer hit för att bli likadan.

Det gäller verkligen att få hit folk som vill jobba hårt och är villiga att lägga sina egon åt sidan. Auroville lockar också till sej folk som inte är särskilt intresserade av kärnan. Det här är ett skojigt ställe att vara på som förenar det bästa av två världar. Samtidigt behöver man folk med praktiska kunskaper, "man kan inte bara ta in folk som sitter och läser Sri Aurobindo hela dagarna, då blir ingenting förverkligat", som en kille sa.

Det gäller också att få hit folk som inte flyr undan sina problem i väst, kanske med droger eller depressioner, utan som vill se sina personliga problem i vitögat och göra nåt åt dem. En stad av modiga krigare, alltså.

Vad är det för skillnad på en *gated community* och Auroville, frågar jag. ”Att ingen som vill komma in stängs ute.” Men det finns ett mått av självsällning; alla klarar inte tropikerna, Indien, kollektiv livsstil och andlig utveckling. Alla som kommer hit med ärligt uppsåt och i kärlek är välkomna att bidra till experimentet; med eller utan hängivenhet till Sri Aurobindo och The Mother.

♥ * 22 mars, Konsten

Äter lunch med Tapas Batt och Suvadeep skulptör från Kerala, som ska leda en workshop om nån månad, flätar skulpturer i naturmaterial.

Tapas arbetar med ett internationellt utbytesprogram, Kala Khoj, en del av Res Artis nätverk i 120 länder. Det nätverket tog henne till Konstepidemin i Göteborg, men vi träffades inte då.

Nu berättar hon om sitt slumpartade möte med Jan Guillou i Paris, och hur hon lärde honom av med den västerländskt kolonialromantiska syn han hade av Indien. Tapas är en respektingivande kvinna.

Sen pratar vi konst, i meningen bildkonst, dans, poesi och teater. Hon säger att hon har två områden att arbeta med. Den ena är att se konst och hantverk i sin indiska kontext, där den alltid är i förening med det andliga och sakrala. I Auroville finns möjligheten att sammanföra det med den samtida indiska och internationella konsten.

Det andra området är att stärka hantverksskunnandet i regionen, hjälpa folk i byarna med att utveckla traditionellt hantverk som försörjning och starta kooperativ till exempel. Det finns en rik tradition av träsnideri, krukmakeri och stenhuggeri, bland annat.

Konstens roll i AV är att föra in konst i det dagliga livet, och estetik och harmoni i stadsplaneringen och forskning. Många konstnärer arbetar som lärare, för barn och vuxna. Jag tänker på skillnaden mellan vad Tapas säger, om harmoni och skönhet, kontra den provokation som kulturtjänstemän och politiker efterlyser i konstnärers arbete hemma.

I AV finns ett sextiototal konstnärer, det är många i proportion till antalet invånare. En musiker jag talade med tyckte att det är här precis som på andra ställen i världen, konst har inte högsta prioritet. Ändå, när man är en så stor grupp är man ett stöd för varandra i kraft av sin mängd. För Aurovillekonstnärerna är kontakter med såväl Indiens storstäder som den internationella konstvärlden viktig, men det krävs stora arbetsinsatser för att etablera kontakter. Tapas arbete är viktigt, tycker han.

Det finns ett nytt Artist in residence-program för konstnärer vars arbete är miljövänligt, och som vill vara en aktiv del av AV medan de är här. Många konstnärer som bara hälsar på, gör en utställning eller en bildvisning. Det saknas ett eget galleri för bildkonst, annars finns det gott om scener runtomkring.

På kvällen lyssnar vi till recitation av vediska texter på the Ashram School i Pondicherry. På vägen ser jag att Sagan om ringen har gått upp på biografen i Pondi.

♥ 23 mars Tacka för maten

Michel, konstnär från Montreal, *artist in residence*, visar sina bilder och en video han spelat in i Berlin, och så länkas ännu en av de viktiga platserna samman på resan. Hans film är ordlös och vacker och bär på Berlins hela sorg.

Jag undrar, när folk reser sej och går utan att tacka honom, om det är allmänt så att man är dåliga på att visa uppskattning, och säga tack för utfört arbete. Janet tänker att det kanske är nåt de tagit över från den tamilska kulturen; där man inte tackar för maten eftersom det är en självklarhet att man ska dela med sej av den.

♥ ♦ * 🍀 25 mars Sista dan i AV

Vårt guest house börjar tömmas på folk. Sista veckan har det påmint om Robinson, avsked efter avsked. Allteftersom rummen blir lediga vädras madrasser och moskitnät viks ihop. Jag börjar också packa så smått, och undrar hur jag ska få ner allt i ryggsäcken.

Avvecklar AV och går in i resans nästa skede. Jag har fått en karta, lik en skattkarta, med ett tempel utanför Pudukkottai som kryssat att leta efter. Där finns hundratals terrakottahästar, större än de verkliga, ditställda under lång tid för den beskyddande *Ayanaar* ska kunna rida ut om hus och gröda i byn hotas. I Tamil Nadu, som aldrig nåtts av invasionerna norrifrån, har traditioner och folktro fått leva obrutna sedan dravidisk tid. Krukmakare finns i var by, men i vissa finns det många.

Dit ska jag åka. Läser ett citat av en Francesco Varela:

”...förhålla sej i ett tillstånd av ”kapitulation” i trygg förvisning om att allt det vi behöver i stunden för att möta vårt öde kommer att göras tillgängligt för oss. Det är i det här läget vi förändrar vårt förhållande till framtiden...”

Hur organiserar man en utopi?

♥ ♦ ✨ 🌱 Sri Aurobindo och The Mother

Det finns två nyckelpersoner för Aurovilles tillkomst.

Sri Aurobindo föddes i Calcutta 1872, fick sin utbildning i England men kämpade från 1906 för Indiens självständighet från engelsmännen. Under en fängelsevistelse 1908 hade han starka andliga upplevelser som ledde till att han drog sej tillbaka från politiken. 1910 kom han till Pondicherry, en fransk koloni utom räckhåll för engelsmännen och grundade ett ashram. Där praktiserade han yoga, tidvis i åratals enskildhet, och skrev filosofiska verk, poesi och drama. Han är en i Indien djupt respekterad evolutionsfilosof såväl som frihetskämpe, därför pryder hans bild 2-rupie-mynten.

Han dog 1950, och överlämnade sitt livsverk i händerna på The Mother.

The Mother föddes som Mirra Alfassa, i en konstnärsfamilj med fransk-algerisk bakgrund i Paris, 1878. Hon utvecklade ockulta sidor och kom till Indien som andlig sökare. 1914 träffade hon Sri Aurobindo och de inledde sitt livslånga arbete. Efter några års bortavaro bosatte hon sej permanent i ashramet i Pondicherry 1920, som hon administrerade också före Sri Aurobindos död. Hon blev den som praktiskt påbörjade byggandet av visionen, där en ny sorts människa, med expanderat medvetande ska kunna utvecklas. Fram till sin död 1973 ledde hon Auroville.

Platsen för Auroville valdes därför att Indien innehåller alla den moderna världens problem och svårigheter, och samtidigt är en andlighetens vagga i världen.

♥ ♦ ✨ 🌱 Organisationen

De som bor i Auroville, lever 24 timmar om dygnet i sitt projekt som är en komplex väv av små och stora projekt och verksamheter av sinsemellan olika karaktär. All verksamhet ska komma Auroville till godo; till försörjning, glädje, utbildning, hälsa. Omsorgen om det materiella är en del av den andliga praktiken, *karma yoga*. Ego-trippar är inte välkomna, men det finns gott om utrymme att utveckla egna idéer och mångfald är i allt ett honnörsord. Folk har inte gjort sej besväret att flytta hit för att tvingas in i konformitet.

Auroville är en form av stiftelse, med indiska regeringen som högsta beskyddare. Man har mognat från pionjärtid till ett hyfsat fungerande samhälle, men har just nu stora problem med att hitta organisationsformer och beslutsprocesser som kan accepteras av alla. Konsensus är den beslutsform man strävar efter, men det är svårt att uppnå, och en energikrävande beslutsform som ibland hakar upp det praktiska arbetet i AV:s råd och arbetsgrupper.

The Mother hade föreslagit att Auroville skulle styras av 4-8 invånare som besitter ”intuitiv intelligens”. Det har än så länge, naturligtvis, varit omöjligt att enas om vem och vilka i AV som besitter denna förmåga att leda. Så länge hon levde, var hon den upplysta ledaren vars beslut alla respekterade. Efter hennes död följde en svår tid. Auroville ville frigöra sej från ashramet och Sri Aurobindo Society, efter dispyter om makt och kontroll. Indiska regeringen bilade tvisten 1988, och gav Auroville unik status genom Auroville Foundation Act.

Den utgörs av tre myndigheter:

- **The Governing Board**, sju ledamöter utsedda av den indiska regeringen, som ska ansvara för "the proper functioning of the project"
- **The International Advisory Council**, högst fem prominenta världsmedborgare, delaktiga i frågor som rör mänsklig enighet, fred och utveckling (ledamöter som Mary King, amerikansk människorättsaktivist, och UNESCO:s generalsekreterare)
- **The Residents Assembly**, bestående av all vuxna, fast bosatta AV-bor. Bara de kan fatta beslut i frågor som rör hela samhället. Av medlemmarna här väljs en Working Committee, WC, som en länk mellan the Governing Board och AV.

Ett antal arbetsgrupper och kommittéer driver den gemensamma verksamheten, samhällsservice och förvaltning. I mars valde AV-borna en arbetskommitté som under ett halvår ska söka arbetsformer för framtiden. Till sin hjälp tar man organisationsutvecklare utifrån, och det pågår diskussioner som många är delaktiga i.

I ett samhälle med invånare från många kulturer är det ett ständigt arbete att försöka överbrygga olikheter, och det är ju också målet; mänsklig enighet. Det finns olika uppfattningar, i olika grupperingar, om hur Auroville bör utvecklas. Det är en utmaning för dem som bor här att hitta en gemensam väg. Behovet av kommunikation uppfattas inte likadant hos alla.

I Auroville har man massor med problem, något man inte heller förnekar. De diskuteras i nyhetsbladet, skrivs om på hemsidan och på det interna nätverket. De flesta känner jag igen från alla andra kulturorganisationer drivna av idealister, som till exempel att man blundar för vissa problem, har osynliga maktstrukturer, brist på pengar och expertis, ojämnt fördelat ansvar, människor som känner sej exkluderade och växtvärk.

De har också problem vars lösningar de inte råder över själva, som vattenbrist eller villkoren för produktionsföretag på den globala marknaden. Det finns också andra, praktiska problem som kommer med att bygga upp infrastruktur i ett växande samhälle.

Det finns till exempel behov av fler skolor, både för ungdomar i Auroville, och i byarna runtomkring. I byarna behövs high schools och annan yrkesutbildning. Inom Auroville finns ingen högre utbildning, man får söka sej till universitet i Indien eller utlandet, det ställer krav på ekonomiska resurser. Alla ungdomar i Auroville är inte lyckliga här, de har ju inte valt själva att flytta hit, utan följt med sina föräldrar. Ibland är omställningen svår för dem som inte fötts in i samhället.

Samtidigt med alla svårigheter finns det en enorm kreativitet, välkomnande av förändringar och generositet med tid, arbete och tillgångar. Det finns en minsta gemensamma nämnare i den delade visionen, och ett engagemang som är stort. Det här samhället har byggts upp från trädlös, eroderad betesmark, till ett fungerande samhälle som är betydligt bekvämare att leva i en det omgivande Indien. I den tropiska grönskan finns skolor, sjukvård, bibliotek, forskning och företag.

På 34 år har ett helt samhälle vuxit fram, byggt av god vilja.

♥ ♦ ✨ 🌱 **Ekonomi**

Auroville ska vara en självförsörjande samhälle och pengar är ett redskap i utvecklingen. Man har en kollektiv fond för den gemensamma ekonomin och behoven. Det finns inga skatter, men var och en bidrar till kollektivets välfärd med arbete, in natura eller pengar. Principen är att den som arbetar för samhället tar samhället hand om. 1972 grundades *Pour Tous*, För Alla, för att fördela och distribuera resurser inom AV, och för att slippa ha pengar i cirkulation. Ingen äger enskild egendom, bygger man ett hus har man besittningsrätt tills man flyttar därifrån, huset tillhör Auroville. Företagen ägs av Auroville, även om de drivs av enskilda personer.

AV-bor har långtidsvisum och får inte arbeta och tjäna pengar i Indien. De nödvändigaste behoven täcks av bidrag, *maintenance* från AV, om man på något sätt arbetar inom någon del av organisationen. Företagen inom AV är undantagna från indisk skatt eftersom AV är en nonprofit organisation. En tredjedel av deras vinst brukar gå till AV:s gemensamma behov. Ingen i AV betalar skatt, men alla som kan bidrar till det gemensamma med en *contribution*, som kan uppgå till ansevärd belopp. Gäster betalar en liten summa per

dag, en *guest contribution*. Till enskilda projekt söker man pengar från fonder och enskilda, att ge pengar till AV är avdragsgillt för indiska skattebetalare.

♥ ❖ ✨ 🌱 **Betydelsen för regionen**

Auroville har stor betydelse för bioregionen. Cirka 30 000 tamiler bor i de tolv byarna i AV:s omedelbara närhet, ungefär 4000 av dem är anställda i någon AV-verksamhet. AV arbetar för att den tamilska kulturen ska värderas högre, bevarande av traditioner och för ökad stolthet över det egna arvet. Tamil ett av de fyra officiella språken.

Förtroendet har tagit lång tid att bygga upp. I grannbyarna hade livet sett ungefär likadant ut sen medeltiden., när de första bosättarna kom till Auroville. Fattigdomen var stor, det fanns inte vatten och inga skolor, man var rädda att Av skulle ta av de knappa resurser som fanns. Där hade knappt synts en vit människa, de första västerlänningarna användes för att skrämman barnen med; ”om du inte är snäll kommer...”.

Nu driver AV och byborna skolor, självhjälpgrupper, kvinnoklubbar, i ett område mycket större än AV, 800 kvm³. Det finns vuxenutbildning och en skola för unga tjejer på glid. Det pågår många ekologiska projekt, med trädplantering, för alternativa odlingsmetoder, solenergi och vatten, och man samråder med byarnas huvudmän, *panchyat*, i gemensamma strategiska frågor.

Många av projekten har finansiering av till ex UNESCO. Biståndsorganisationerna ger gärna pengar till AV, de vet att de får specialister som utför mycket, till låga löner och utan korruption.

Turister kommer hit tack vare AV, och spenderar pengar. Regionen kommer i fokus i olika forskningsprojekt, för journalister och filmare. Här arrangeras konferenser och seminarier, mycket erfarenhet och kunskap spillas över från AV.

✨ **AV International**

Det finns en fristående organisation, *AVI Auroville International*, som bildar nätverk av de människor runtom i världen som är intresserade av Aurovilles framtid, och som sprider kunskap om och söker pengar till projekt i Auroville.

Hemma igen

♥ ❖ ✨ 🌱 **Möte med en organisationsutvecklare**

I en kaffepaus under stadsplaneringskonferensen i Auroville i februari, blev jag presenterad för Ulf Mueller, Halmstadbo på besök i Auroville. Den första soliga dagen här hemma på Västkusten, träffas vi igen, för att prata Auroville. Ulf är organisationsutvecklare, arbetar med företag och myndigheter här hemma i Sverige och har också numera ett professionellt engagemang i Auroville.

Redan första gången vi träffades i Indien fick han mej att inse att ordet idealist hade dubbla betydelser. Jag har hittills uppfattat ”idealist” som någon som osjälviskt arbetar för ett högre mål, men det betyder faktiskt också någon som försköner verkligheten. I Aurovilles fall upplever Ulf att man tenderar att tro att man har kommit närmare sitt mål än man ännu har, och att inte se sej själv klart alla gånger kan bli ett hinder för att utvecklas.

Ulf kom till Auroville första gången för fem år sen, under en studieresa bland annat till Sri Aurobindos Ashram. Hans intresse för österländsk filosofi har sedan fått honom att återvända till Indien flera gånger. Han insåg att han skulle kunna vara till hjälp med att bygga upp Aurovilles organisationen, samtidigt som han själv får ett stimulerande utbyte av att vistas där. Han donerar sin tid och sitt engagemang, AV har inga pengar att betala med.

Det känns lite som att vara tillbaka i Auroville; att prata med någon som känner så starkt för samhället och samtidigt ser vilka problem de har att brottas med. Om Auroville lyckas finna lösningar, så kommer de att kunna tjäna som förebild för städer och samhällen i hela världen i framtiden. Och Ulf säger att det man lyckats med hittills i AV; att på 35 år få eroderat land att växa till ett samhälle med odlingar och skog, får honom att känna hopp

också för resten av världen. Sådan av förändring är möjlig på ganska kort tid, när man väl fokuserar.

Däremot tror han att de ideal Auroville strävar mot ligger ganska långt bort. I AV har Ulf i år arbetat med en liten grupp engagerade invånare, åtta personer, utanför den formella strukturen. Gruppen har träffats och samtalat, prioriterat områden som man behöver lägga energi på. De har enats om tre viktiga områden; organisationens form, ungdomar och nykomlingar.

Ulf talar i termer av yin och yang, kvinnlig och manlig energi; helhet och harmoni som balans mellan ordning och oordning, kreativitet och struktur, och ser AV som en organisation med överskott av det förra. Aurovilleborna vill inte låta sej styras formellt, men är inte strukturer och maktförhållanden synliga så bildas de ändå, fast osynliga, och då kan de vara destruktiva. Makt är något som finns där hela tiden, "power", en kraft som finns för vem som helst att ta tag i, hantera och styra, säger Ulf.

Det finns en historisk hierarki, från nybyggartidens pionjärer till de nyinflyttade idag. Ulf tycker att man är för upptagen av sin historia, istället för att släppa in ny kraft och energi från de människor som idag väljer att flytta till AV. Ett problem han ser är att AV inte har någon kontroll på vem som kommer dit, det finns stora möjligheter för den som vill, att flytta dit och utnyttja förutsättningarna i samhället enbart för egna syften. Även om någon är uppenbart illojal har man inga medel att bli av med denne, det finns inget sådant rättssystem. Ett arbete som gruppen tagit upp är att ge nykomlingarna en bättre introduktion i det samhälle de flyttar till.

Ungdomar behöver gränser att pröva mot, och här finns inga. Det finns ingenting för ungdomarna att göra från att de slutar skolan vid 16 år. För högre utbildning måste man söka sej utanför Auroville, och det är ett problem att få ungdomar att flytta tillbaka efteråt.

Utifrån vars och ens personliga intressen har man valt områden att arbeta vidare med. Ulf har stor tilltro till att deras arbete, och det positiva engagemang de lägger in i gruppen, kommer att skapa positiva fält som kan attrahera fler att delta. Han kommer att vara i AV ett par gånger om året några år framöver, för att stödja gruppen i deras process, och finnas till också i samtal med andra grupper. Hur de ska behålla kontrollen över sin grupp, och ändå släppa in kreativitet från andra håll kommer att bli en viktig balansgång. Att arbetet i gruppen måste vara fritt från egoism är helt klart, syftet måste vara att arbeta för alla. Bara om arbetet bedrivs osjälviskt, och om det är roligt, kan man attrahera fler att delta.

Namasté säger man i Indien när man hälsar på varandra. Det betyder "jag ser det gudomliga i dej". Ulf pratar om det *tjänande ledarskapet*, vilket utgår från att man leder utan egoistiska motiv, och med allas bästa som ledstjärna, för att på det sättet tjäna det gudomliga i alla människor, utan diskriminering. Naturligtvis måste man själv också få utbyte av det, med lika stor respekt för andras behov.

I sin verksamhet här hemma i Sverige arbetar Ulf helst med stöd för grupperns egna processer, och kommer inte med några snabba lösningar. Äkta förändring sker långsamt och organiskt. Det är kanske inte alltid förenligt med företagsledningens önskan, som hellre vill kunna se ett snabbt resultat som en slags passerad milstolpe.

Vi kommer att prata om hur lätt det är att köpa "fiendens språk", att reflektionslöst ta över metoder och begrepp från en annan sfär vilken kanske till och med har helt motsatta värderingar än man själv, men bättre genomslagskraft.

Ulf berättar om hur Sri Aurobindo skiljer "create" från "construct". Om man konstruerar, applicerar man någon annans modell eller mönster på sin egen organisation, och då har man inte tagit tillvara sina egna förutsättningar. Han tycker att andras lösningar kan tjäna som inspiration eller som symboler, men aldrig ska köpas rätt av.

♥ ❖ ✨ 🌱 Vad vi skulle kunna låna

Jag tror inte att vi, flåshurtigt, ska ta över vanor och traditioner som vuxit fram under lång tid, på en annan plats i en grupp av andra människor. Men en plats som Auroville är inspirerande för tankar på kommunikation och sammanhållning i kollektiva projekt.

Närvaro

Några kanske har det gratis, men vi andra får det inte utan arbete och övning.

Vid många tillfällen mötte jag att man med små enkla medel skärpte sin gemensamma närvaro. Det kunde vara så enkelt som att lämna lite utrymme till varandra att i tanken komma fram, för att bättre kunna dela tid och rum, kanske bara genom att sitta tysta några minuter innan mötet eller föredraget började.

Jag fick leka många roliga små lekar som gjorde att gruppen lärde sej mer om varandra och blev bättre på att kommunicera. Många av dem handlade om att öva sej att lyssna.

En avslappnad människa är mer närvarande, mer lyhörd. Ge möjlighet och tillfällen att praktisera olika tekniker för avslappning, tillsammans eller för sej själv.

Uttrycka och påminna om den ursprungliga visionen.

Den fungerar som en gemensam överenskommelse, som man kan behöva påminna varandra om, när man börjar streta åt olika håll och självupptaget tycka att det man själv gör är viktigast.

Omsorg om den plats man delar med de andra (jordklotet eller diskbänken).

I det materiella visar sej tanken. När man bryr sej om att göra den plats man delar på vacker, visar man i handling att idén man delar är viktig. Det motiverar alla att investera energi.

Ceremonier

Samlas för att uttrycka en gemensam önskan eller fira något man redan åstadkommit. Födelsedagsfirande eller grundstensläggande; tid och utrymme att ge det gemensamma fokus stärker gruppen. Gör ceremonier där alla får delta och inte bara titta på.

Experimentlusta

Om man som i Auroville betraktar sitt projekt som ett experiment, ger det mycket frihet att pröva det oprövade och dessutom rätt att misslyckas. Det är lättare att betrakta konflikter och svårigheter som möjligheter att lära sej någonting av, och kanske lättare att studera sina egna brister.

Tålmod

I ett mångkulturellt kollektiv är det nog en av de viktigaste egenskaperna. AV-borna har otaliga tillfällen att öva sitt tålmod, i praktiska svårigheter, med sej själv och med varandra. De pressar sällan fram beslut, och försöker låta alla synpunkter komma fram innan de bestämmer sånt som är viktigt för alla.

♥ ❖ ✨ 🌱 Metoden, funkade den?

Metoden då? "Let the magic unfold", fungerade den? Ja, det tycker jag, under förutsättning att man inte sitter hemma och väntar på tecken från skyn.

Jag har fått disciplinera mej själv till att söka upp de möjligheter som bjudits mej. Att jag kommer den här tiden på året är lyckosamt, det är en tid fylld av aktiviteter och besökare. Nu, på senvinter och vår, händer nåt varje dag. Sedan kommer hettan och monsunen, besökarna är få, koncentrationen vänds inåt.

Jag har fått, lagom utportionerat, kunskaper och möten, litteratur och besök, i en kedja där det ena ofta länkat till det andra. Om den där magin ska kunna veckla ut sej, måste man oavbrutet försöka förhålla sej öppen till varje nytt ögonblick. Man måste vara avslappnad, försöka låta bli att stänga ute möjligheter med sina fördomar eller bara för att man har bråttom till något annat.

Man måste ha en maggropskänsla av vad man verkligen vill, även om man inte formulerat sin önskan klart, för att inte bara driva med i allt som händer. Efteråt känns det som självklara val.

**"If you are in love, that love is all proof you need.
If you are not in love, what good are all your proofs?"
Rumi, mystiker och poet.**

♥♦✳️🌱 Källor och inspiration

Om Indien

Indien, raseri och revolt	V.S. Naipaul, 1990, finns i pocket. V.S. Naipaul är inte någon muntergök och boken har drygt tio år på nacken, men mycket av det Indien han beskriver är skrämmande aktuellt.
Karma Cola	Geeta Metha, om kulturkrocken mellan andliga sökare från västerlandet och gurus från öst. Bitsk och rolig.
Vishnus död	roman av Manil Suri, finns i pocket
Midnattsbarnen	roman av Salman Rushdie, finns i pocket
Ord&Bild 5-6/01	
Lonely Planet, India	

Om Auroville

www.auroville.org	Aurovilles omfattande hemsida, med veckotidning, nyhetsbrev, bilder
www.auroville-international.org	Internationellt nätverk för Auroville-intresserade
Creating Harmony, Conflict solutions in communities	Global Ecovillage Network, Red. Hildur Jackson 1999, delförfattare Marti

I Auroville

www.margriitkennedy.de	Alternativa ekonomiska system
www.asia-urbs.com	EU-stött nätverk av asiatiska och europeiska städer
www.gaia.org	Global Ecovillage Network, nätverk av ekologiskt inriktade samhällen
Synkronicitet	
Att fånga livets sammanträffanden	Joseph Jaworski, 1996
The power of now	
A guide to spiritual enlightenment	Eckhart Tolle, 1999

Handledare Ylva Gustafsson

Samtal med

Dima, jobbar med Student's service i Auroville
MartiMueller, journalist bosatt i Paris och AV, delförfattare till Creating Harmony
Ulf Mueller, Connectum, organisationsutvecklare, Halmstad
Jaya, svenska bosatt i Auroville sedan början av sjuttioalet
Janet, en av de första bosättarna i Auroville, pionjär
Tapas Batt, arbetar med konst och kulturfrågor i Auroville tapas@auroville.org.in
Hans, jobbar med Connections, "arbets och möjlighetsförmedling"

För stora och små kunskaper om Auroville vill jag också tacka Celestine, Julia, Jeff, Lisa, Wim, Tulasi, Tove, Jos, Francois, Rusty, Eglí, Tanya, Ross, David, Josef, Alea, Frederika, Giri, Jesús, Ann, Liesbeth, Supriya, Anupama, Uma, Gupi och Ajit.

Om krukmakeri och keramik

Ray Meeker och Deborah Smith på Golden Bridge Pottery i Pondicherry
Traditional pottery in India Jane Perryman, 2000

Om folkkonst och hantverk

Painted prayers, Woman's art in village India Stephen P. Huyler, 1994
<http://www.dakshinachitra.org> Museum för folkkultur i Södra Indien, Madras
Sök "crafts+council+india" på webben så hittar du mycket värdefullt

Om konst

Art India, the art news magazine of India www.artindiamag.com

Om NGO arbete i Indien

Madhyam i Bangalore, Munira Sen
Media och kommunikation i arbete för socialt utsatta grupper www.madhyam.org
Kutch Nav Nirman Abhiyan i Bhuj, paraplyorganisation för 29 lokala NGO, återuppbyggnad efter jordbävningen 2001